

МІСЦА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Остання колонка Блаженнішого Любомира

У минулому номері нашої газети ми публікували статтю Блаженнішого Любомира «Наскільки ті, кому ми доручаємо долю нашого народу, справді є богобоязливими людьми?», яку він надіслав «Українській правді», дописувачем котрої був з 2011 року. Він знаходив правильні і потрібні слова у найскладніші, найнезрозуміліші часи в історії нашої країни. Він ніколи не наказував. Але вів за собою тисячі людей дорогою любові й поваги до іншого. Проповідував любов навіть тоді, коли здавалося, що єдина зброя – злість і агресія.

Оцей матеріал, який щойно тепер друкуємо, є останнім дописом, який появився з-під його пера. І не лише останнім – остаточним. На превеликий жаль...

«Автор цих колонок, які час від часу з'являються в «Українській правді», дуже влячний читачам, котрі не лінюються написати свою думку, свій коментар до прочитаного. Буває, що вони згодні з поглядами автора, і це його тішить. Однак трапляється, що читач критикує написане. У цьому разі також слід висловити подяку, бо такий коментар свідчить, що людина уважно прочитала текст і не вагалася викласти свою думку.

Нещодавно надрукований в «Українській правді» матеріал під назвою «Наскільки ті, кому ми доручаємо долю нашого народу, справді є богобоязливими людьми?» викликала низку негативних коментарів. Найчастіше траплявся закид, що надто багато мовиться про людей при владі, що зменшує до них повагу. Коментатори слушно зауважують, що релігійність у виконанні обов'язків однаково важлива для всіх громадян. Ті, кого ми окреслюємо як звичайних громадян, тобто люди, які не мають якоїсь особливої владної відповідальності, не менше від їхніх співвітчизників, вибраних ними чи призначених, теж повинні послідовно позитивно поводитися, діяти як справді богобоязливі люди. Свята правда!

Автор цих рядків хоче звернути увагу, що не існує двох різних рівнів релігійно натхненної поведінки. Усі однаково повинні про це дбати, якщо справді широко бажають будувати краще майбутнє для нашого народу. І всі однаково, незалежно від особистого

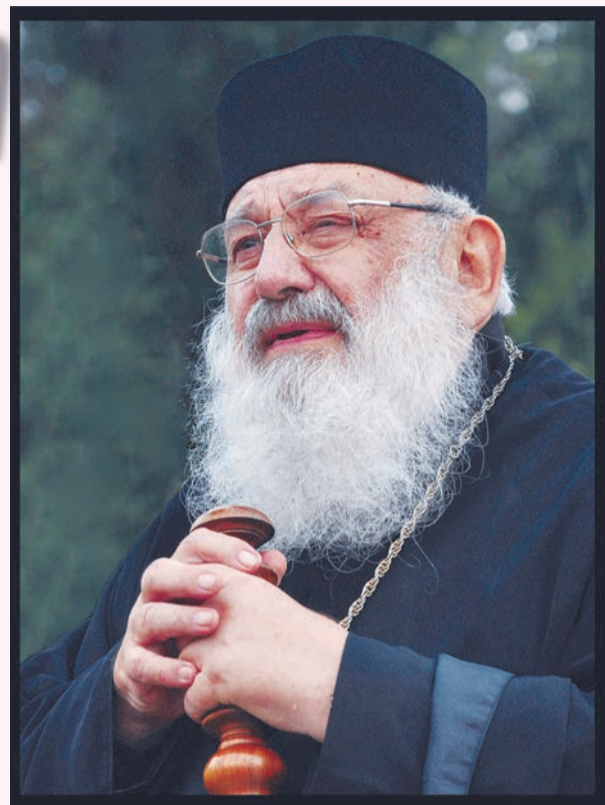
покликання, мають справді широко будувати.

Звертаючи увагу на особливу відповідальність осіб при владі, автор робить це не тому, що вважає їх гіршими людьми, а тому, що своєю непослідовністю у поведінці вони руйнують те, що мали б будувати.

Запитаймо себе: якою повагою в народі серед звичайних громадян втішаються можновладці? Далекі не такою, яку б повинні мати. А хто в цьому винен? З великою прикрістю мусимо ствердити, і звичайні громадяни цього свідомі, що самі люди при владі. Не буду описувати, як вони руйнують власну репутацію.

Нехай кожна особа, що має владу, незалежно на якому рівні відповідальності перебуває, широко переверить: як вона поводить себе супроти інших людей, як використовує призначений для роботи час, якими словами звертається до інших посадовців, наскільки її слова віддзеркалюють об'єктивну правду, які права вона собі приписує? Можновладці мають пам'ятати, що вони видимі для звичайних громадян. Не варто створювати враження (з допомогою технократів чи інших подібних спеціалістів) про бездоганну діяльність, бо нічого тривкого не можна збудувати на хитких основах.

Дуже часто чуємо питання: що і як нам робити, аби будувати солідну державу? На це питання так само часто чуємо таку відповідь: треба здійснити ті чи ті реформи, наслідуючи певні національні спіль-

ноти. Крім того, звучить ще багато інших порад. Немає сумніву, що нам треба мудро та справедливо організувати наше суспільне життя. Але не достатньо перераховувати способи розв'язання труднощів, хоч би які мудрі та ефективні ці способи були. Кожна людина має конкретно, відповідно до своїх завдань і можливостей, здійснювати те, що справді може запевнити існування держави, якою повинна бути наша рідна Україна.

Нашим прагненням – а не просто мрією – повинно бути те, щоб усі ми, як добре виховані сини й дочки свого народу, здійснювали свої життєві завдання, вкладали свою частку в розбудову загального блага послідовними, справді богобоязливими зусиллями. У цьому нам, Боже, допоможи!»

† Любомир

Як відомо, моральна богословська наука навчає, що існують закони трьох видів: Закон Божий, закон церковний і закон людський. Про Закон Божий сперечатися не доводиться, адже з Богом не посперечаєшся і Його Закону не змінити. Його повинні виконувати всі: і царі, і псарі, – це якщо перифразувати нашого Поета. Тим паче, що найпер-

ше його б належало виконувати духовенству. Однак... На превеликий жаль, так не є.

Господь Ісус Христос перед Своїм воскресінням оснував Свою Церкву, про що й повідомив, звертаючись до апостола Петра: «Тож і Я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що Я на цій скелі збудую Мою Церкву й що

«Церковні законопроекти»: в чому основна суть

пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і те, що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане й на небі» (Мт. 16, 18-19). У свій час, в силу обставин, Христова Церква зазнала розколу на Східну і Західну. А згодом суттєвого потрясіння їй завдала Реформація. І, як наслідок – кожний уламок Єдиної Христової Церкви застерігає за собою право «зв'язувати» і «розв'язувати». Це означає, що кожна номінація намагається творити свій церковний закон. І тут також не посперечаєшся: закон є закон...

Протягом свого буття людина дійшла висновку, що демократія є оптимальним

способом суспільних відносин. Окремі людські групи творять свої держави, і для ефективного розвитку обирають собі керівництво, яке також приймає відповідні закони, що покликані регулювати своє життя. Так ви-творюються закони людські, які належить виконувати, якщо вони не суперечать Закону Божому. Принаймні, так говорить Кодекс Канонів Католицької Церкви.

А що християни, які творять Церкву, є ще й громадянами своєї держави, то кожна держава встановляє й закони, щоб дотриматися якогось порядку і поставити усі номінації чи конфесії у приблизно рівні умови. Такі закони

існують і в Україні. Не будучи фахівцями права, не можемо заглиблюватися у законотворчі глибини, однак маємо зрозуміти, що такі стрімкі зміни у нашому житті вимагають належного реагування також на законотворчому рівні.

(Далі
– на 8-й
сторінці.)

• ЧЕРВЕНЬ •
2017 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
134 / 6

«Блаженніший Любомир був патріархом не за титулом, а за внутрішнім найглибшим онтологічним сенсом і змістом», – Глава УГКЦ у Львові

Чотири роки тому в цьому старовинному архикатедральному соборі святого Юра ми раділи і дякували Богові за дар життя Блаженнішого Любомира. Тоді ми святкували його 80-літній ювілей. Тоді він стояв біля мене, у тих самих архиєрейських ризах, в яких сьогодні урочисто спочиває. Кажуть, коли ми втрачаємо людину, тоді настає порожнеча, ніби ми втратили світ. А коли ми втрачаємо велику людину, то хто може зміряти безодню цієї втрати?! Хто може сьогодні втішити всіх нас, які сумуємо за тим, кого ми всі, від малого до великого, називали своїм батьком? Хто зможе його замінити? Його місце назавжди залишиться порожнім.

Такими словами розпочав проповідницьке слово Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав у соборі святого Юра у Львові на Архиєрейській Божественній Літургії за упокій Блаженнішого Любомира 3 червня 2017 року.

«Тоді, дякуючи за дар життя Блаженнішого Любомира, ми вдивлялися в нього, як у батька українського народу. Він допоміг нам відкрити наше коріння, нашу тотожність, допоміг збагнути нашу відданість, і невдовзі, після його дня народження, Україна стала з колін і вчинила Революцію гідності», – мовив далі проповідник.

За його словами, у присутності батька його діти завжди почуватимуться захищеними, як «у Бога за пазухою». «Подібно ми почувалися тоді, коли почалася війна, коли гріх, ненависть, смерть відкрили своє жорстоке і немилосердне обличчя. Але наше серце тоді не здригнулося, бо за нашим батьком ми були як за кам'яною стіною. Тому, коли світ облетіла звістка, що наш батько відійшов до дому Небесного Отця, ми враз усі почувалися сиротами», – вів далі Блаженніший Святослав.

Але ким був цей чоловік? На переконання Глави УГКЦ, ми зможемо дати відповідь на це запитання лише з часом: «Ми знаємо, що Господь, коли посилає людину у світ, то дає їй завдання, місію. Між нами ми бачили патріарха Любомира, – патріарха не за титулом, не

(Далі – у колонці на 3 стор.)

Помер Блаженніший Любомир Гузар

31 травня 2017 року, о 18-30, на 85-му році життя, після важкої недуги, відійшов до вічності Блаженніший Любомир (Гузар), Архiepіскоп-емерит УГКЦ.

Прошальну церемонію Глава УГКЦ та Синод Єпископів вирішили розпочати у Львові, а тому тіло покійного насамперед привезли до міста, де він народився і провів велику частину свого життя.

По завершенні похоронних заходів у Княжичах під Києвом, де останнім часом проживав Патріарх, увечері 1 червня кортеж із тілом Блаженнішого Любомира прибув до архикатедрального собору св. Юра. У супроводі Блаженнішого Святослава та владик Синоду Єпископів тіло покійного архиєрея занесли до собору священники.

Тут, у храмі, Отець і Глава помолилися панахиди разом із духовенством та вірними. Участь у богослужінні взяли також владика Мечислав Мокшицький, Архiepіскоп-Митрополит Львівський Римо-Католицької Церкви, та мер Львова Андрій Садовий. Відповідно до розпорядження міського голови Львова, 1 червня у місті було оголошено день жалоби. Відтак на ратуші було вивішено державний прапор України з траурними стрічками та приспущено державні прапори на усіх адміністративних будівлях. Також було рекомендовано обмежити проведення розважальних заходів.

Вранці, 2 червня, відбулася заупокійна Архиєрейська Літургія, яку очолив Високопреосвящений владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, у співслужінні з єпископами Священного Синоду та численними священиками.

За розпорядженням Високопреосвященного Митрополита Ігоря, у соборі відбувалися постійні

Представники різних релігійних громад Львова прощалися з Блаженнішим Любомиром

Цього ж вечора до архикатедрального собору св. Юра молитовно попрощатись із усопшим Патріархом прийшли представники різних релігій і церковних конфесій. Так, у часі молитовного чування священнослужителів Винниківського деканату, попрощатись прийшов помічник головного рабина громад прогресивного юдаїзму України, рабин громади прогресивного юдаїзму «Тейва» Сіва Файнерман. Згідно з юдейською традицією, він

провів молитву за померлих («кадіш») за новопреставленого Блаженнішого Любомира на арамейській мові.

По завершенні молитви рабина, група мирян із настоятелем римо-католицької парафії св. Папи Івана Павла II о. Григорієм Драусом молились вервицю до Божого Милосердя та псалми і молитви з латинського похоронного обряду. Відтак молитовну естафету підхопили представники УПЦ (КП) на чолі з владикою Дими-

трієм (Рудюком), Митрополитом Львівським і Сокальським, який прийшов попрощатись із Патріархом Любомиром. Митрополит Димитрій звершив чин панахиди та виголосив коротку прощальну проповідь.

Уже пізно увечері до архикатедрального собору молитовно попрощатись із Блаженнішим кардиналом Любомиром прибув глава УАПЦ, Митрополит Київський і всієї України Макарій (Малетич).

В архикатедрі св. Юра Блаженнішого Любомира молитовно прощав Митрополит Ігор

чування, читання Євангелія. Двері храму були відчинені цілодобово, щоб вірні архiepархії та всі бажаючі мали змогу віддати останню шану Патріархові. Увечері цього ж дня відбувся Чин монашого парастасу, який звершили представники всіх монаших спільнот.

Щоб віддати останню шану Блаженнішому Любомирові, з молитовною мистецькою програмою катедрі відвідали Заслужена академічна хорова капела України «Трембіта» та хор Львівського національного академічного театру опери і балету ім. Соломії Крушельницької.

Львів велелюдно прощав Патріарха Любомира

З червня, після Архиєрейської Божественної Літургії, яку очолював Блаженніший Святослав, відбулася піша хода. Похоронна процесія з тілом Блаженнішого Любомира, у супроводі десятків тисяч вірних і духовенства, пройшла вулицями Львова – з архикатедрального собору св. Юра до храму архистратига Михаїла. Труну з покійним несли на своїх раменах священики, миряни, військовослужбовці.

Біля храму архистратига Михаїла Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав від імені Блаженнішого Любомира попросився з його співбратами в монашестві, вірними, єпископатом, духовенством Львова. Він висловив слова вдячності всім, що так гостинно прийняли Блаженнішого Любомира в ці дні у Львові, зокрема, обласній та міській владі, яка оголосила на громадському і державному рівні дні жалоби у Львові з приводу його кончини і так достойно організувала похоронні дієства.

«Особливим словом сьогодні Блаженніший Любомир звертається до нашого війська, яке його вшанувало військовими почестями. Він, як справжній герой України, отримав найвищу військову честь – його взяв на військові

рамена військовий лафет. Пройшла почесна військова варта, своїм мистецтвом його вшанував військовий духовий оркестр. Усім вам, воїни України, Блаженніший Любомир каже сьогодні сердечне спасибі. Будьте мужніми, бо він вас вимолить у Бога. А завтра для вас вимолить перемогу України», – сказав Блаженніший Святослав.

З особливим словом вдячності, сказав Предстоятель, Блаженніший Любомир звертається до львівської громади, інтелігенції, наукового, мистецького Львова, який спонтанно і відразу прийняв його у своє товариство і вважав його своїм. Він дякує вам за ваші поради, за підтримку і добре слово.

«Але особливо, – припустив Глава Церкви, – гадаю, сьогодні Блаженніший Любомир звертається зі словами вдячності до української родини, до батьків, матерів, синів і дочок, онуків і внучок. Його діти одразу впізнавали. Їм не треба було пояснювати, хто він такий, вони його ніколи не плутали з жодним «дідом Морозом», а, бачачи його, казали: ось святий Миколай! Сьогодні в Києві проходить марш за сімейні цінності України. Думаю, надзвичайно глибокий марш на захист сім'ї провів наш Батько – наш

Блаженніший Любомир – вулицями княжого Львова».

«Спасибі вам, батьки і матері, які дбаєте про християнське виховання своїх дітей, яких взяли з собою на цю останню ходу нашого Патріарха вулицями Львова», – сказав Предстоятель.

На його враження, сьогодні Львів переживає щось подібне, як під час похорону митрополита Андрея Шептицького. «Сьогоднішній день тут творить історію. Ви будете з гордістю розповідати своїм дітям і внукам, що ви були учасниками цієї історії», – вважає архиєрей.

Блаженніший сьогодні прощається зі всіма своїми співбратами з інших Церков та інших релігійних спільнот. «Сьогодні вкотре він простягає свою руку і каже: єднаймося в ім'я Боже», – наголосив Глава Церкви.

За його словами, зараз Блаженніший Любомир від'їде до Києва, щоби лягти на вічний спочинок біля хрещальної купелі нашого Дніпра, аби спочити там, де народилася наша Київська Церква, щоби звідти голосити своєю присутністю правду про Українську Церкву і Божий люд.

«Проживімо наше життя так, щоби іти за ним, за Любомиром, і з ним разом ще раз зустрітися в Небесному Царстві. Усією своєю постаттю він показує нам, що це можливо здійснити», – побажав усім і кожному Блаженніший Святослав.

Випускники семінарії зустрічалися із представниками курії

З благословення Високопреосвященного владика Ігоря, Архiepіскопа і Митрополита Львівського, цього року вперше відбулася зустріч цьогорічних випускників Львівської духовної семінарії Святого Духа, приналежних до Львівської архiepархії, із представниками курії Львівської архiepархії. У зустрічі, яка відбулася у стінах семінарії, взяли участь синкел у справах духовенства та священничих родин Львівської архiepархії о. Сергій Ковальчук, канцлер Львівської архiepархії о. Сергій Стесенко, віце-ректор Львівської духовної семінарії о. Михайло Лесів та 12 семінаристів – цьогорічних випускників.

У першій частині зустрічі відбулася відеоконференція трьох випускників – кандидатів на закордонні студії – із референтом у справах навчання за кордоном студентів Львівської архiepархії о. Ігорем Трілем. Учасники відеоконференції обговорили найважливіші проблеми, що стосуються навчання за межами України – можливості про-

живання у колеґіях, питання комунікації з митрополитом тощо. Студенти мали нагоду поспілкуватися з референтом, поставити власні актуальні запитання.

Друга частина зустрічі була присвячена розгляду можливостей залучення випускників до різного служіння у Львівській архiepархії після завершення семінарійного навчання – у період від випуску до рукоположення, який може тривати навіть більше року. Семінаристам надається можливість служіння у різних структурах архiepархії та у парафіях.

(Закінчення, початок на 2 сторінці)

за канонами чи світськими поняттями, які ми маємо. Ми мали патріарха за його внутрішнім найглибшим онтологічним сенсом і змістом. Ми мали патріарха, ім'я якого Любомир», – додав він.

«Наш Любомир прийшов у цей видимий світ тут, у рідному Львові, на Личакові. Був хрищений у церкві свв. Петра і Павла, про що він з гордістю згадував, – сказав Верховний Архiepіскоп УГКЦ. – Доля вигнання відкрила перед цим юнаком цілий світ різних мов і культур. І ось він прибав назад до нас, у свою рідну обітовану українську землю, майже після півстолітньої відсутності...»

Як наголосив проповідник, Блаженніший Любомир довірився Богові і за Ним ішов навіть туди, куди не розумів, як старозавітний біблійний патріарх. «Він хотів бути людиною з великої літери, довіряв людині і слухав людей. Скільки разів цей мудрець збирав коло себе людей, учених і невчених, молодих і старших, і їх слухав! У його особі, в його позиції, вірі і святому житті ми бачили образ люблячого батька», – додав він. Навіть тоді, коли він картав – він любив, бо хотів добра для цієї людини. «Він любив усіх нас, тому ніхто ніколи не боявся до нього приходити і відкривати йому найпотемніші закутки свого серця, бо завжди бачив в його очах люблячого батька, який через свою любов зрозуміє. Блаженніший Любомир продовжує любити. Усе минеться, пророцтва сповняться, але любов, як каже апостол Павло, ніколи не переминає. Вона є вічною», – сказав Блаженніший Святослав.

На його думку, Блаженніший Любомир назавжди ввійде в історію УГКЦ і народу як той, хто вмів єднати суперечки і погодити протилежності, який об'єднував, любив і прощав. «Він увійде назавжди в історію усіх нас, його духовних дітей, як батько, який для нас є джерелом миру. Він носив у собі мир, який є плодом Святого Духа», – вів він далі. Коли почалася війна, Блаженніший пояснював, що таке справедливий мир, як у ньому жити, його будувати. Він умиротворяв усіх, бо мир був способом його життя.

«Тепер ми розуміємо волю Отця Небесного в особі нашого патріарха Любомира. Сьогодні – останній його візит до княжого Львова, і, за Божим промислом, ми його проводжаємо в той день, коли Христова Церква звершує вселенське поминання усіх від віку спочилих християн».

– Ваше Блаженство Любомире, дорогий наш Батьку! Ми сьогодні тебе супроводжуємо у твоїй пасхальній мандрівці до дому Небесного Отця. Ти знаєш, як сьогодні Україна потребує миру, бо ти її любив. Ти знаєш і ти увібрив у себе увесь біль, сльози, страждання цього боголюбивого народу. Ваше Блаженство, ми вас висилаємо до неба з особливою місією. Сьогодні тут, у цьому старовинному соборі, ми вас проголошуємо всенародним молільником за мир в Україні перед Божим престолом. Ти відходиш до Бога в любові та мирі і у своєму серці несеш усіх нас. Молися за мир, за припинення війни, за злагоду всередині нашого народу, щоб ніхто ніколи в українському народі через насильство, ненависть, злобу не міг прийти до влади. Поможі нам бути твоїми вірними послідовниками! Навчи нас любити мир! Навчи нас любити один одного! Виблагай миру для твоєї землі! – попросив Блаженніший Святослав.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

Вже традиційною стала піша проща до Вишгорода, яка цьогоріч відбувалася водинадцятьє. Вперше учасниками прощі стали дівчата з молодіжної спільноти «Квіти Слобожанщини» під супроводом сестри Неоніли (Варениці).

Сама проща розпочалась із молитви біля Патріаршого собору, а далі сформована колона, яка складалась з чотирьох груп, рушила в напрямку Вишгорода. Окрім київських та харківських паломників, прощено ішли вірні з Вінниці, Чернігова і Черкас. Разом з прочанами дорогу розділили семінаристи Київської Трьохсвятительської духовної семінарії УГКЦ та отці, які піснями та мудрими настановами додавали сил рухатись далі.

Харківська молодь взяла участь в пішій прощі до Вишгорода

Кожна група мала свою назву та девіз. Впродовж усієї прощі панувала молитовна, весела та дружня атмосфера, а керівники груп допомагали прочанам познайомитися між собою. Похід супроводжувала натхненна церковна пісня, яку провадили брати-семінаристи.

У Вишгороді прочан чекала низка молитовних та реколекційних заходів: акафіст до Вишгородської Богородиці, Архиєрейська Божественна Літургія, Часи, Велика Вечірня, похід зі свічами центром міста, литія біля хреста, т.зв. «lectio divina», розважання над Святим Письмом, нічні чування «Патріарх Йосиф Сліпий – ісповідник віри», евангелізаційно-мистецька програма тощо.

Місцеві прихожани храму Андрія Первозванного, де знаходиться чудотворна ікона Вишгородської Матері Божої, радо зустрічали прочан, частували їх смачною вечерею та не менш смачним обідом.

Усі прочани отримали повний відпуст та з духовним піднесенням роз'їжджались по домівках, несучи ту чудотворну силу Вишгородської ікони у своїх серцях.

Повідомила Марія МИТКО

Урочисто вшанували Кохавинську ікону Богородиці

рарда та молоді зі спільноти «Кохавинські зорі».

До святкування долучилися владика Володимир (Груца), єпископ-помічник Львівський, та владика Михайло (Бубній), екзарх Одеський та адміністратор Кримський, які у свій час були настоятелями монастиря та парафії в Кохавині. Велику Вечірню з Литією, котру служив владика Володимир, своїм співом торжественно супроводжував хор «Аксіос» із храму св. Михайла у Львові. Після Вечірні хор виступив перед присутніми з концертною програмою в честь Богородиці.

Кульмінацією святкування стала недільна Архиєрейська св. Літургія, яку очолив владика Михайло (Бубній).

Кохавинська ікона Богородиці відома з 1646 року. У 1650 р. ікона вже славилася чудотворною

силою. У 1680 р. київська воеводина Тереза Виговська спорудила у кохавинському лісі, на місці об'явлення, дерев'яну каплицю, куди, за наказом львівського архиєпископа Констанція Липського, перенесено ікону. Розголос про чудодійну силу ікони рознісся по всій околиці. А найбільшою подією стала коронація ікони в серпні 1912 року, на свято Успіння Пресвятої Богородиці, папськими золотими коронами.

Від 1931 року чудотворним місцем опікувалися отці-єзуїти, які, втікаючи від радянських військ у часі Другої світової війни, залишили Кохавину і забрали з собою чудотворну ікону до Польщі, де міста Глівіце, де вона знаходиться і до сьогодні.

ДЕНЬ МІСТА СОКАЛЯ З МОЛИТВОЮ АРХИЄРЕЯ

В останню неділю травня Сокаль святкував День міста. З цієї нагоди на центральній площі міста проводилися святкові заходи. Особливим гостем свята став Преосвященний владика Михайл Колтун, який освятив меморіальну дошку на честь Героїв Небесної Сотні та загиблих воїнів у зоні бойових дій на сході України.

Звертаючись до присутніх, владика Михайл наголосив на важливості відкриття меморіальної дошки як знаку нашої пам'яті та вдячності за подвиг цих людей: «Ми не маємо права втрачати їх з пам'яті. Наші герої знали ціну життя, часто рятуючи інших, жертвуючи власним здоров'ям і навіть життям. Вони віддали життя за нинішній день. Тому сьогоднішнім жестом ми вкарбовуємо їх у свою пам'ять, щоб завжди пригадувати собі їхній подвиг і молитися за них, а вони молитимуться за нас».

Крім того, Преосвященний владика поділився враженнями від 59-го міжнародного військового паломництва до Люрду, яке він очолював як керівник Департаменту Патріаршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України, та від аудієнції зі Святішим Отцем Франциском, у якій взяли участь українські військові, що були учасниками паломництва.

Владика переказав вірним запевнення Святішого Отця про його молитву за мир для України: «Не перестаю випрошувати в Господа миру для дорогої української землі», – і зазначив, що «цими словами Папа наші тягарі взяв на себе у молитві».

МИЛОСЕРДЯ ПОВИННО БУТИ СУТТЮ В'ЯЗНИЧНОГО ДУШПАСТИРСТВА

До Патріаршого дому, що знаходиться на вул. Хуторівка у Львові, на свої збори з'їхалися капелани пенітенціарного душпастирства УГКЦ. Метою зібрання було обговорення теми: «Виклики служіння у часі пенітенціарної реформи». Мета зустрічі – дослідити та осмислити важливість пенітенціарного служіння, виклики, які під час нього постають, шляхи їх розв'язання і методи покращення діяльності цього виду душпастирства.

Пояснюючи суть пенітенціарного служіння як служіння милосердя, до учасників семінару звернувся Преосвященний Михайл Колтун. Владика наголосив, що ключем, який розкриває суть такого служіння, є слова Господа у Євангелії: «Я був у в'язниці, і ви відвідали Мене»: «Відвідуючи ув'язненого, ми відвідуємо Христа. Інколи дуже важко це усвідомити, важко побачити в цих особах самого Господа. Адже, навіть караючи, Господь виявляє Своє безмежне милосердя, роблячи все, щоби грішника відвернути від гріха і повернути до Себе».

Впродовж з'їзду в'язничних капеланів обговорювалися теми: «Виклики служіння в часі пенітенціарної реформи», «Практичні питання морального богослов'я і сповідництва», «Аспекти взаємодії пенітенціарного душпастирства у програмах пробації», «Біблійні коментарі отців Церкви щодо поневолення і свободи».

Ростислав ГАДАДА, прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії

У виправній колонії № 47 м. Сокаля відбулося освячення храму святого Юрія Побідоносця. Його звершив Кир Михайл Колтун, Правлячий архиєрей Сокальсько-Жовківської єпархії. Цей храм став плодом спільних зусиль капелана колонії о. Андрія Дутчака, керівництва цієї установи, осіб, що відбувають у ній покарання, та численних жертводавців.

Перед початком урочистості Кир Михайл поспі-

У виправній колонії освячено храм

кувався з ув'язненими, розповів про особливості військового та пенітенціарного капеланського служіння, яке він очолює у нашій Церкві уже 21 рік. Відтак усі присутні зайшли до новозбудованого храму, де архиєрей у співслужінні багатьох священників звершив Чин його освячення та Архиєрейську Божественну Літургію.

Темою євангельської проповіді Кир Михайла були взаємовідносини між начальниками і в'язнями. За приклад єпископ поставив святого апостола Павла та його наглядачів під час поїздки до Риму, де арештований апостол підкоряється своїм наглядачам, а ті, у свою чергу, слухають і виконують його поради у певних ситуаціях. Такими, на думку владика, повинні бути взаємини між начальниками колонії і засудженими, побудовані на основі поваги, довіри та взаємного слухання.

Ростислав ГАДАДА, прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії

НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ ЗБУДУЮТЬ ХРАМ БЛАЖЕННОГО МИКОЛАЯ ЧАРНЕЦЬКОГО

У неділю Святих Отців відбулося освячення хреста та наріжного каменя під будівництво нового храму на честь блаженного Миколая Чарнецького у с. Смиківці, що на Тернопільщині. Чин освячення здійснив Архиєпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенчук).

Місце під новий храм смиківчани з новобудов очікували досить довго, і лише завдяки старанню о. Євгена Флисти та молитві парафіян громада отримала земельну ділянку. На сьогодні київське архітектурне бюро «Ательєр» розробляє концепцію нового храму.

У зверненні до вірних архиєрей зазначив, що храм буде місцем, де кожен зможе знайти духовний захист і спокій в бурхливий час сьогодення. До святкування освячення долучилися також парафіяни храму Різдва Пресвятої Богородиці, які процесійно прийшли, щоби своєю участю у молитві підтримати благословенну місію – будівництво нового храму.

Цікавим є факт, що сьогодні у Смиківцях проживає селянин, якого у свій час христинив Миколай Чарнецький. Його звати Євген Дуфанець.

Повідомив о. Євген ФЛИСТА

Мандруючи Інтернетом

КІЛЬКІСТЬ ПРИХИЛЬНИКІВ УПЦ (МП) ПОСТІЙНО ЗМЕНШУЄТЬСЯ

За три роки російської агресії проти України кількість вірян УПЦ (МП) зменшилась. Про це в ефірі «5 каналу» заявив директор соціологічної служби «Рейтинг» Олексій Антипович. «За нашими дослідженнями, після початку війни поступово і постійно знижувалась кількість людей, які визнавали себе прихильниками або членами конфесії УПЦ Московського патріархату. Не можна сказати, що за ці три роки у нас зменшилась кількість храмів, зменшилась кількість громад, зменшилась кількість священників УПЦ (МП), але кількість людей, які визнають себе вірянами Московського патріархату, зменшилась», – заявив він.

RISU

УРЯД УГОРЩИНИ НАДАЄ ФІНАНСОВУ ДОПОМОГУ КАТОЛИЦЬКІЙ ЛІКАРНІ В ІРАКУ
Міністр у справах людських ресурсів Угорщини підписав угоду з Халдейським католицьким архієпископом Башаром Варда щодо надання фінансової допомоги лікарні в м. Ербіль.

Ербіль є столицею напівавтономного регіону Курдистану, який став притулком для тисяч християн, що були змушені покинути свої міста в 2014 році після нападу бойовиків ІДІЛ.

Сума фінансової допомоги лікарні імені св. Йосифа, яка надає допомогу в основному християнським біженцям, становить \$525.000 і має покрити витрати на медичні препарати за піврічний період. Ця фінансова підтримка є частиною ініціативи угорського уряду для допомоги переслідуваним християнам.

Архієпископ Варда зазначив, що така дотація є «великою допомогою» для лікарні, яка надає безкоштовні ліки близько 3100 особам з хронічними хворобами, інформує «U.S.News».

ФРАНЧЕСКО ТОТТІ –

КАТОЛИК І ШАНУВАЛЬНИК БОГОМАТЕРІ

Знаменитий італійський футболіст Франческо Тотті є практикуючим католиком і великим шанувальником Богоматері. Про це написало електронне видання «Alteia» після останньої гри прославленого італійського футболіста, коли Франческо, якому незабаром виповниться 41 рік, попрощався зі столичним клубом після 25-річної спортивної кар'єри.

У минулому році по телебаченню футболіст розповів про свою першу зустріч з Іваном Павлом II під час аудієнції в залі Павла VI, куди Франческо прибув разом зі своїм настоятелем: «Папа проходив поруч з нами, раптом затримався і погладив мене по обличчю. Це мене дуже схвилювало. Найбільше мене вразив його погляд та енергія, яка від нього виходила... В майбутньому під час інших зустрічей мене завжди вражав його погляд, добрі очі й єдина у своєму роді така сила духу».

Франческо Тотті захоплюється також Папою Франциском, який, незважаючи на свою величезну й відповідальну роль, «здається одним із нас».

БЛИЗЬКО 100 ХРИСТІАН БУЛИ АРЕШТОВАНІ ВПРОДОВЖ ЦЬОГО МІСЯЦЯ В ЕРИТРЕЇ

Відповідно до даних «Open Doors» за 2017 рік, Еритрея входить до списку десяти країн, де життя християн є важким. Ця країна на сході Африки є однією з найбільш репресивних, відповідно до даних «World Watch Monitor», що інформує про переслідування християн.

Як інформує «Catholic Culture», 10 років тому режим Ісаєса Афверкі, президента країни від 1993 року, арештував главу Еритрейської православної церкви і на його місце поставив нового патріарха.

У 2015 році Папа Франциск визнав Еритрейську Католицьку Церкву – першу Східну Католицьку Церкву, формально засновану на початку XX століття. До того 160 тисяч східних католиків країни належали до Ефіопської Католицької Церкви.

Майк Пенс: США захищатимуть переслідуваних за віру

«США засуджують переслідування будь-якої віри, у будь-

який спосіб, у будь-якому місці, в будь-який час, і ми будемо боротися з цим усіма силами». Про це віце-президент Сполучених Штатів Майк Пенс заявив під час Всесвітнього саміту на захист переслідуваних християн у Вашингтоні. Захід зібрав понад 600 християнських активістів, правозахисників та експертів, зокрема, церковних лідерів і віруючих – як тих, хто бореться за релігійну свободу у своїй країні, так і тих, хто сам зазнає переслідувань. «Від імені Президента Сполучених Штатів і від мого серця я говорю, що ми з вами! І я тут – від імені Президента як наочний свідок його прихильності до

справи захисту християн і всіх тих, хто страждає за свою віру по всьому широкому світі», – сказав Майк Пенс. Він висловив позицію президента США: підтримувати віруючих, які переживають гоніння, підтримувати релігійну свободу в різних країнах.

Всесвітній саміт на захист переслідуваних християн зібрав делегатів із понад 130 країн світу. У зустрічі також взяла участь велика делегація українських релігійних діячів і громадських активістів.

За матеріалами Інституту релігійної свободи

Новим президентом Південної Кореї став католик

У привітаннях, надісланому від імені усього єпископату Південної Кореї, митрополит Кванджу запевнив, що єпископи моляться, аби «новий президент став великим лідером, який приведе до повного миру на Корейському півострові й до розвитку корейської нації, глибоко вкорінюючи демократію в нашій країні». Єпископат також висловив побажання, щоби новий глава держави, який 10 травня склав присягу й офіційно вступив на посаду, «керував народом у дусі

конституції країни, де слабкі члени суспільства також мають людську гідність».

Мун Чже Ін виграв дострокові президентські вибори, набравши 41,1% дійсних голосів. Він народився 24 січня 1953 року першим із п'яти дітей Мун Йонг Хуна – біженця з Північної Кореї. За фахом він адвокат і ще студентом став на захист прав людини. Вже в 2012 році Мун Чже Ін взяв участь у президентських виборах від імені Об'єднаної демократичної партії, але програв їх Пак Кин Хе, після якої зайняв найвищий пост у країні. Має двох дітей. Це вже другий католик (хрищений ім'ям Тимофій) на цій посаді після президента Кім Де Чжун (1924-2009), який обіймав її в 1998-2003 рр.

За матеріалами: Aleteia

Колишній лютеранин став католицьким кардиналом

Католицька спільнота Швеції може ділитися своїм досвідом із Вселенською Церквою, – вважає єпископ Андерс Арбореліус, католицький ординарій Стокгольма. Він – один із п'яти єпископів, кого Папа Франциск назвав 21 травня у числі майбутніх кардиналів. Єпископ Андерс припускає, що рішення Папи стало результатом його минулорічного візиту до Швеції. Хоча ця подорож тривала тільки два дні, Папа міг переконатися, що місцева Церква набула виняткового досвіду. Вона розвивається у несприятливих умовах геть секуляризованого суспільства. Видатним є також досвід католиків у галузі екуменізму. Сам єпископ Арбореліус – колишній лютеранин.

Ординарій Стокгольма визнав, що його ніхто не попередив і не повідомляв про номінацію. Коли його повідомив про це один зі священників, він не міг повірити, бо досі Швеція не мала кардиналів. «Це воістину перший такий випадок в історії цілої Північної Європи, – каже єпископ Андерс. – Навіть за Середньовіччя, коли ми були повністю католицькими, в нас не було кардиналів. Видно, Папа Франциск таки має сердечну схильність до периферій. Таким чином він хоче показати, що також і наша спільнота, хоч мала, та важлива в очах Бога. І важливим є наш досвід, винесений із цього середовища, страшенно секуляризованого,

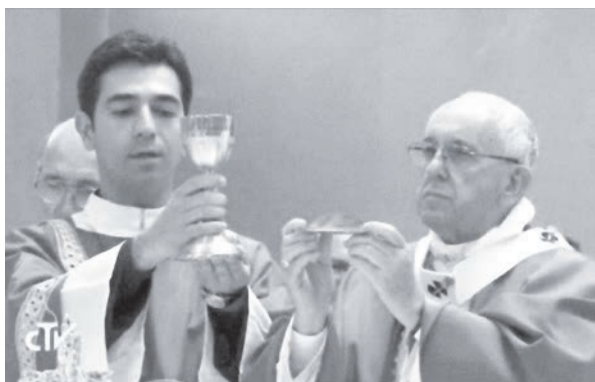
в якому Церква не тільки існує, але й розвивається. Число католиків зростає. Цей досвід може бути цікавим для інших країн католицької традиції».

До речі, єпископ Арбореліус «походить» із ордену Босих Кармелітів, а, крім цього, також належить до «божогробовців» – ордену Гробу Господнього Єрусалимського (це лицарський орден, а не монаший, тому можна належати до обох). Він народився 1949 року, у 20 річному віці повернувся на католицизм і пішов до кармелітів. На священника висвячений 1979 року. Ординарієм Стокгольма став 1998 року. Від 2005 по 2015 рік очолював Конференцію єпископату Швеції.

Переклад CREDO за матеріалами: Deon

Мусульманин, який став християнським священником

Треба було майже двох тисяч років від появи християнства на території нинішнього Азербайджану, аби ця земля дочекалася першого свого католицького священника. 35-річний Бехбуд Давид Мустафаєв став першим в історії Азербайджану священником Вселенської Церкви. 7 травня він прийняв свячення з рук Папи Франциска, а 14 го відслужив свою приміційну Святу Месу.

Перший азербайджанський священник народився 1982 року в мусульманській сім'ї. В молоді роки служив у тамтешніх збройних силах, навіть став офіцером повітряної оборони. Це підштовхнуло його піти навчатися в Національну авіаційну академію, після закінчення якої він служив офіцером Державного митного комітету.

Мустафаєв повернувся, як каже сам, «випадково». Якось просто увійшов до новозбудованого католицького храму в Баку, де зустрів багато прекрасних доброзичливих людей, завдяки яким вирішив далі йти по життю разом із Христом. 2008 року він був охрищений і прийняв ім'я Давид, долучаючись до грона бакинських католиків. Невдовзі вступив до Вищої духовної семінарії в Санкт-Петербурзі і по її закінченні вирішив стати священником. Завершивши навчання, о. Мустафаєв повернувся в Азербайджан і там далі служить Богові й Церкві.

Джерело: CREDO

АРХЕОЛОГИ ДОВЕЛИ РЕАЛЬНІСТЬ ОДНОГО З ПРОРОЦТВ ІСУСА ХРИСТА

Ізраїльські вчені знайшли археологічні свідчення масової різанини, вчиненої римлянами під час руйнування Єрусалимського храму в 70 році після Різдва Христового, які повністю підпадають під опис, зроблений істориком Йосифом Флавієм, і пророкування Ісуса Христа в Євангелії про те, що від Єрусалиму «не залишиться каменя на камені».

Археологи проводять розкопки в південно-східній частині міста, неподалік Храмової гори. Саме там вони знайшли наконечники стріл і металеві знаряддя для баліст. У розкопках також беруть участь біологи та геологи. По завершенні робіт знайдені артефакти планується виставити для загального огляду.

Ізраїльська преса вже назвала відкриття «ляпасом ЮНЕСКО», яка засудила Ізраїль за «окупацію східної частини Єрусалима». У резолюції, внесеній групою арабських держав, Ізраїль названо державою-окупантом, а проведені ним розкопки та інші роботи в східному Єрусалимі, включно зі Старим містом, засуджуються як порушення міжнародного права. Влада Ізраїлю різко розкритикувала цей документ.

ОБРАЗ ХРИСТА ЧУДЕСНИМ ЧИНОМ ВЦІЛІВ У ПРАВОСЛАВНОМУ ХРАМІ МОСУЛА

Група працівників гуманітарної місії виявила справжнє диво серед руїн православного храму в центральній частині Мосула після звільнення його від бойовиків терористичного угруповання ІДІЛ. Його вдалося зафіксувати на відео, повідомляє «Christian today».

«Я зараз перебуваю на місці знищеної православної церкви в центрі Мосула, – каже репортер Віллінгхем у своєму репортажі. – Ми затримаємося тут на хвилину, щоб ви своїми очима могли побачити масштаби руйнувань. Місцевий мусульманин Валід помітив тут щось незвичайне. Коли ми з товаришем пробирались серед руїн, він гукнув до нас: «Агов, погляньте-но сюди!» Він вказав нам кудись угору. Ми підняли голови і побачили це приголомшливе диво», – каже репортер.

Камера ввіймала в фокус склепіння храму, де під самим куполом зображений дивовижний, немовби летючий у небі образ Ісуса, який чудесним чином вцілів від знищення.

ПЕРШИЙ У СВІТІ РОБОТ-«СВЯЩЕНИК» З'ЯВИВСЯ В «СТОЛИЦІ РЕФОРМАЦІЇ»

Євангельська церква в німецькому місті Віттенберґ розробила робота BlessU-2, який «виконує функції священника», спілкуючись із парафіянами і «благословляючи» їх, пише газета «The Mirror». «Це експеримент, який повинен викликати дискусію (в Церкві)», – заявив прес-секретар Євангельської церкви в Гессе і Нассау Себастьян фон Герен.

Робота планується виставити під час урочистостей, присвячених ювілею Реформації. Виглядає він як металевий корпус з сенсорним екраном, з двома руками по боках, головою з очима і цифровим ротом. Робот «священник» бажає всім відвідувачам храму «теплого прийому», а також цікавиться, чи бажають ті отримати благословення. Потім він запитує у віруючого, якого благословення він хоче, після чого піднімає руки до неба, читає уривок з Біблії і промовляє: «Бог благословить і захистить вас». Після цього прихожанин може роздрукувати біблійну цитату, виголошену роботом.

Віттенберґ відомий тим, що 500 років тому на дверях тутешньої Замкової церкви Мартін Лютер прибив свої «95 тез», і цю подію прийнято вважати відправним пунктом Реформації.

СВЯЩЕНИКА Й ВІРНИХ ВИКРАЛИ ПІД ЧАС МОЛИТВИ

Озброєні ісламісти викрали кількох людей із католицької катедрі в Мараві, що на півдні Філіппін, у ході боїв з урядовими силами, – повідомляє влада. Храм підпалили, місце перебування викрадених невідоме. Викрадачі пов'язані з угрупованням «Абу Саяф». Вони увірвалися до кафедрального храму просто під час молитви і захопили священника разом із кількома вірянами. Повстанці погрожують убити заручників, якщо філіппінський уряд не відведе частин, які борються з ісламістами.

Архієпископ Сократ Вільєґас закликав повстанців звільнити заручників. Він також просить про молитву за викрадених і звернувся до уряду, аби до безпеки заручників поставилися як до пріоритету в цій ситуації. За твердженням філіппінських церковних властей, ніхто з тих, хто на той час молився у храмі, не брав участі у боротьбі між урядовими силами та повстанцями. Також у храмі не було озброєних людей.

Переклад CREDO за матеріалами: Deop

Нідерланди присвячено Непорочному Серцю Марії

Голландські єпископи присвятили свої дієцезії Непорочному Серцю Пресвятої Богородиці Діви. Цей акт було здійснено під час урочистої Вечірні, правленої в середньовічній базиліці Внебовзяття у Маастріхті. На урочистості були всі нинішні правлячі єпископи Церкви в Нідерландах, ординарії та помічники. Очолив богослуження кардинал Віллем Ейк, митрополит Утрехта. У принагідній проповіді він зазначив, що про посвячення Непорочному Серцю Росії та інших країн просила Мати Божа у Фатімі.

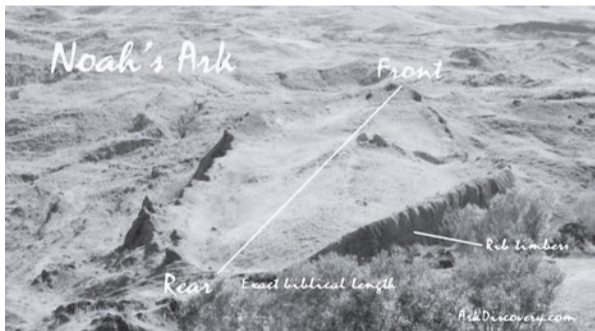
сити духовне вбрання, монаші ордени було ліквідовано, єзуїтів позбавили громадянства, заборонили викладати релігію в школах. Передбачалося, що за два покоління в Португалії вдасться викоренити католицьку віру. Проте цього не сталося, зокрема, завдяки відродженню віри після об'явлень у Фатімі, – нагадав примас Голландії, нині однієї з найбільш секуляризованих країн Європи. Він додав, що Церква в Нідерландах тепер розраховує на особливу опіку Діви Марії.

Переклад CREDO за матеріалами: Niedziela

Голландський кардинал нагадав винятковий контекст об'явлень. Вони відбувалися,

коли в Португалії правив жорстокий антицерковний режим: священникам заборонялося но-

Учені з Гонконґу знайшли рештки Ноевого ковчега

ки дерева – це останки дерев'яного ковчега Ноя.

Як підкреслив один із членів групи, поки що не можна стверджувати на 100%, що уламки належать Ноевому ковчегу, однак імовірність того, що це все-таки він, становить 99,9%.

За повідомленням видання «Express», група вчених із Гонконґу запевняє, що знайшла останки легендарного Ноевого ковчега. За словами дослідників, залишки було виявлено на горі Арарат, що знаходиться в Туреччині.

Науковці знайшли шматки дерева на висоті 4 тисячі метрів над рівнем моря, пише видання. Зразки деревини дослідили – їм близько 4.800 років. Експерти впевнені в тому, що знайдені шмат-

Ісламісти в Єгипті розстріляли автобус із християнами

Влада Єгипту повідомляє про щонайменше 26 убитих і 25 поранених під час нападу на автобус із християнами-коптами. Губернатор провінції Мінья Ессам аль-Бедауї повідомив, що озброєні

невідомі обстріляли християн, коли вони їхали до монастиря на південь від Каїра.

Ті, кому вдалось вижити під час атаки, розповіли, що десять бойовиків ІДІЛ не просто відкрили вогонь по автобусу, в якому християни їхали до монастиря св. Самуїла Ісповідника, але змусили жертв вийти з автобуса і кожного по черзі запитували, чи він є християнином, а вже тоді стріляли в них.

За словами одного із капеланів групи о. Рашида, кожному з паломників при виході з автобуса пропонували зректися християнської віри і визнати іслам, однак усі вони, включно з дітьми, відмовились. Усіх їх вбили пострілом в голову або в шию, інформує Breitbart.com.

Джерело: radiosvoboda.org

(Закінчення,
початок
на 1-й стор.)

«Церковні законопроекти»: в чому основна суть

Дуже неоднозначну реакцію у церковних колах викликає намір українських депутатів прийняти нові закони, які покликані зрівноважити міжконфесійні відносини, а також відносини «держава – Церква». Особливо протестують духовенство і вірні Московського патріархату, яких чому називають Українською Православною Церквою Московського патріархату. Ця конфесія розпочала широку інформаційну кампанію проти двох «церковних» законопроектів, розгляд яких заплановано найближчим часом. Ми намагалися розібратися в усіх перипетіях довкола обговорюваних документів, адже багато хто про них чув, але мало хто до кінця знає суть справи, про що у них насправді говориться і чим це не подобається УПЦ МП.

Ці законопроекти коментує один із їх співавторів – народний депутат Віктор Єлєнський, і про це читаємо на сайті Релігійно-інформаційної служби України (RISU): «Цим проектом доповнюється існуючий закон «Про свободу совісті та релігійні організації» пунктом про спрощення процедури внесення змін чи перереєстрації статутів релігійних громад. Так автори пропонують, щоби долю парафії вирішували самі віру-

ючи цієї громади, а не єпархіальне керівництво чи митрополія. Отже, зміни зможуть внести за згодою більшості від членів громади на парафіяльних зборах. Виникає логічне питання, а хто ж є членом громади, адже на більшості парафій відсутнє фіксоване членство. Законопроект визначає, що належність до громади визначається самоідентифікацією та участю у релігійному житті громади.

Основні критики цього законопроекту, а це, зокрема, вище керівництво УПЦ, РПЦ та представники «Опозиційного блоку», заявляють, що, згідно з цим законопроектом, до парафії можуть приїхати будь-які сторонні люди та, проголосувавши та парафіяльних зборах, змінити юрисдикцію громади. Однак цього в принципі не може відбутися, оскільки, щоби приймати участь у зборах, треба, відповідно до законопроекту, приймати участь у релігійному житті громади, тобто бути прихожанином.

Більше того – для того, щоби не виникало суперечок та голосування не було фіктивним, Комітет з питань культури і духовності запропонував додатковий запобіжник: остаточну правочинність загальних зборів має визнати керівний орган громади (парафіяльна рада, членське зібрання тощо). Таким чином виключається будь-яка можливість привезти «туристів» зі сторони, щоби ті проголо-

сували і перевели громади в іншу юрисдикцію.

Однак численні негативні заяви у ЗМІ щодо цього законопроекту частіше всього є маніпулятивними, оскільки вони зосереджуються на одному пункті законопроекту, і, на жаль, не аналізують його повністю. Митрополит Онуфрій навіть заявив, що «відбувається підміна понять, і територіальну громаду ототожнюють із релігійною громадою». Хоча, як видно з самого тексту законопроекту, право участі у голосуванні щодо будь-яких змін надаються не за місцем проживання людини, а за її участю у релігійному житті громади.

Критиків цього документа, перш за все з УПЦ, хвилює, що ці правки зроблять можливим переходи парафій з Московського до Київського патріархату там, де цього вимагають віруючі (зараз вони не мають на це законної процедури).

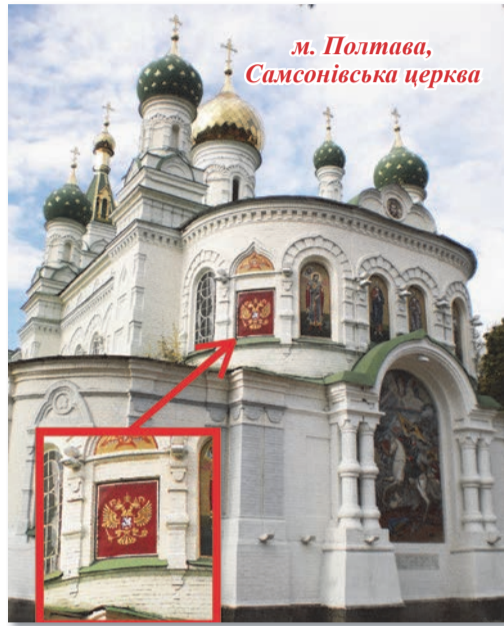
«Держава не має права і не буде втручатися в автономію релігійної громади, і порядок, згідно з яким будуть регулювати релігійне членство, лишається на розсуд самої громади. Головний механізм полягає в тому, що людина не лише ототожнює себе з громадою, але й бере активну релігійну участь у її житті. Зміни полягають і в тому, що у разі рішення більшості про зміну юрисдикції, вони так само отримують і релігійне

майно» – наголошує ініціатор документу В. Єлєнський.

Другий законопроект, що викликав резонанс у ЗМІ, є документ № 4511. Цей документ створює нові умови для функціонування конфесій, центри яких знаходяться в країні-агресорі. Так, запрова-

Однак його метою є захист національних інтересів України через законодавче встановлення особливого статусу релігійних організацій, керівні центри яких знаходяться в державі-агресорі, що, на думку авторів законопроекту, створить можливість уповноваженим державним органам України своєчасно виявляти та належним чином реагувати на потенційні деструктивні впливи зовнішніх чинників з використанням релігійних факторів і впливів на громадськість, а також порушень територіальної цілісності і державного суверенітету України.

Як бачимо, основними і, вочевидь, єдиними протестувальниками проти прийняття Верховною Радою України цих законів є Московський патріархат. І чого б це? Адже йдеться про територію України, закони

м. Полтава,
Самсонівська церква

джується підписання додаткових договорів між державою та релігійними організаціями такої конфесії. Зокрема, встановлюється обов'язковим погодження кандидатів на вищі церковні посади та запрошених іноземних релігійних діячів з державними органами. Також у разі виявлення факту співпраці представників громади з терористами, держава залишає за собою право припинити діяльність такої громади.

Цей законопроект критикується за надмірне втручання органів державної влади у внутрішнє життя конфесій.

України, Церкву в Україні... Щоб коротко окреслити суть проблеми, ще один зі співавторів законопроекту № 4511 депутат Дмитро Тимчук пояснює: «Все, що ми хочемо від цієї Церкви [УПЦ (МП)] зазначеним законопроектом – це змусити її взяти на себе зобов'язання не здійснювати антиукраїнську діяльність в Україні». А це означає, що прихильникам Московського патріархату пора остаточно усвідомити, що воістину Україна – не Росія. Законно...

о. Іван ГАЛІМУРКА

«Нас може очікувати величезний крах...»

Нещодавно перечитав допис однієї моєї дуже доброї знайомої – жертовної дівчини, матері, волонтерки, яка відверто визнала, що переживає страшну кризу віри, яку вона окреслила атеїзмом. Хтось, коментуючи її, слушно визнав, що такий стан духовний сьогодні переживає немало людей в Україні. Його корені є досить складні. Проте, за моїми спостереженнями, криза віри у багатьох, навіть досить практикуючих людей, береться з того, що вони не бачать справедливості. Злочини Майдану не покарані, ті, що боролися за справжню безолігархічну Україну, сидять у тюрмах або є переслідуваними і т.д.

Треба визнати, що кризу віри породжує як

війна, так і добробут. Різниця тільки у постановці питання. Війна ставить перед людиною питання: а де є Бог? Натомість добробут запитує людину: а навіщо Бог? В одному й другому випадку ситуація людини не вирішується, а навпаки – поглиблюється. Логічним виникає питання: що робити?

Колись мені довелося чути розповідь одного священика, єврея з походження, який свою дорогу до священства розпочинав з невірства. А сталося це тому, що на його очах затьмарені прихильники ідеології фашизму повісили маму, тата і маленького братика. Мама і тато померли відразу, а маленький братик ще довго боровся за життя, доки

не віддав духа. У той час солдати покурювали сигарети і сміялися. І тоді він сказав собі, що якщо Бог існував, то він би врятував точно його батьків і братика.

Проїшов час. Він пережив концтабір, став професором. Але питання про те, де у той час, коли вбивали його рідних, був Бог, не дало йому спокою. Одного разу він відкрив з цікавості Євангеліє від Матея і почав читати розповідь про страждання Христа і зраду всіх, хто за Ним слідував. По деякому часі він дійшов висновку, що Бог все ж таки був у той час. Він боровся з усіх сил за життя його братика, але люди зі злості намагалися вбити Бога у його братику. Цей висновок

привів його на дорогу священства.

Згадую про цей випадок тільки тому, що багато людей переживає подібні ситуації. Внутрішньою відповіддю кожної людини може стати помісною пам'ять про те, що винуватцем зла у світі є не Бог, а людська воля, яку Бог дарував людині як незмінний дар. І саме щоби не творилося зла ще більше у світі, необхідно виховувати людську волю до добра. Добра, але не добробуту! Бо добробут не дає відповіді на питання щодо існування терпіння і зла!

Це є також велике моє застереження нашій владі. Розумію, що ситуація не є простою. Бути зараз при владі не є просто. Але якщо не

дати людям відповіді на питання про справедливість і не сіяти віру в Бога та любов до ближнього, то усі реформи підуть нанівець, а нас може очікувати величезний крах. Історія України вже пережила гетьманщину і коліївщину, і дуже не хочеться, щоби це повторилося. А якщо не хочеться, то треба

зрозуміти, що майбутнє України – за здоровою і багатодітною сім'єю, де виховується любов і жертовність. Дорогу ж до того майбутнього головно торуватиме священик і вчитель.

Зрештою, час покаже!

о. Юстин БОЙКО,
студит

Прослава Духовних Героїв

Недільного дня 28 травня у Львові, як і по інших містах України, відбулося урочисте, велелюдне відзначення Свята Героїв. Це щорічне свято в Україні встановлено на честь українських борців за волю України, передусім, лицарів Київської Русі, козаків Гетьманської доби, опришків, Українських Січових Стрільців, вояків Армії УНР, УПА та діячів ОУН.

Знаменно й символічно, що цього святкового дня відбувся чудовий, унікальний, високодуховний захід на прославу блаженних священномучеників УГКЦ – духовних героїв українського народу. Колективи львівських державних музичних шкіл №8 і №10 у затишній залі Палацу мистецтв провели мистецьке й інформативне дійство, присвячене українським новомученикам ХХ століття, проголошених св. папою Іваном Павлом II в

2001 році блаженними.

В основу дійства було покладено історично-вокальний цикл «Блаженні» відомого творчого тандему – поета Василя Богдана Мендруна, отця-монаха ЧСВВ, і композитора Мирона Дацка, які від давна творчо співпрацюють на ниві духовного мистецтва.

До речі, цікавими видаються дати їхніх народжень. Отець Мендрунь народився у свято Благовіщення Пресвятої Діви Марії, а композитор Дацко – у свято Покрову Пресвятої Богородиці. Чи не було запрограмовано звища їхні таланти, їхню діяльність на духовній ниві? Чи не сама Мати Божа допомагає їм у так плідній праці?

І ось у святковому концерті у виконанні учнів музичних шкіл прозвучали 23 вокальні твори, присвячені 27 блаженним мученикам. Справжнім бальзамом для сердець

глядачів було бачити, якою гарною і талановитою є наша молодь, яка натхненно й зворушливо виконувала ці чудові пісні. Думається, що, вивчивши і пропустивши крізь себе слова прослави блаженних, учні зачерпнули собі частку духовної благодаті. При цьому слід відзначити велику заслугу педагогів цих музичних шкіл і директорів Світлани Карпович та Олени Ященко.

Важливим і дуже корисним було, що ведуча дійства артистка Закарпатського музично-драматичного театру Оксана Карпович перед виконанням вокальної прослави коротко зачитувала основну інформацію про постаті й діяльність блаженних новомучеників.

Цікавим і певною мірою унікальним був виступ сина одного з мучеників. Любомир Лиска, доцент Національного

лісотехнічного університету, науковець і громадський діяч, дещо розповів про свого батька о. Романа Лиска, який є наймолодшим серед новомучеників, оскільки його замордували чекісти у віці 35 років. Знаменно, що особливо катували його за допомогу українським підпільникам, про що мали деякі свідчення допитуваних людей. Конче хотіли вони довідатися про зв'язки з Романом Шухеви-

чем, з яким отець справді був добре знайомим, про його місцеперебування, та нічого не довідалися. Закатували до смерті, проте не отримали жодних відомостей, що засвідчує тепер кримінальна справа о. Романа Лиска. Для нас це – яскравий приклад поєднання духовного і національного героїзму українців!

Лідія КУПЧИК

Історія одного зцілення

(як онкохворий відбудував церкву і видужав)

ву, але вона завжди була закрита. Кожного разу, коли я приходив до замкненої церкви, у мене виникало бажання помолитися. Тоді я сідав на сідці і подумки просив небеса допомогти мені», – згадує Греґ.

Присівши на порозі покинутої святині, чоловік розридався як дитина. Потім витер сльози, глянув на понижені стіни церкви і раптом зрозумів, в чому полягає його місія! «Це дивовижна історія, – сказав Томас. – Я не можу сказати вам, скільки речей сталися зі мною через цю церкву».

Розшукавши людей, відповідальних за підтримання порядку на кладовищі при церкві, Греґ запропонував їм свою безкорисливу допомогу. Головне – щоб вони забезпечили його будівельними матеріалами і ключем від вхідних дверей.

«До мене прийшов сусід і сказав, що один чоловік хоче реконструювати храм абсолютно безкоштовно. Єдине, що він просив – це ключ від церкви. Я не повірив своїм

вухам, адже на покинуту будівлю всі давно махнули рукою», – розповідає доглядач кладовища, при якому знаходиться церква.

Теплого серпневого дня Томас відкрив церкву та увійшов досередини – і тут же впав через зігнилі дерев'яні мостини. Він дивився на це місце, що наче застигло у часі: всі образи були ще на стінах, стара католицька Біблія була на жертівнику, фігурки Ісуса і Марії були біля вівтаря.

Томас з ентузіазмом взявся зчищати 15 шарів старої фарби, що накопичилися на будівлі за останні 150 років. Реставратор признається, що робота давалася йому нелегко, адже опромінення і хіміотерапія згубно позначилися на стані його здоров'я, відібравши всі сили.

Робота закипіла, допомагаючи Греґу відволіктися від думок про свою хворобу. Чоловік пофарбував фасад, замінив гнилі дошки, все ви-чистив.

З кожним днем, проведеним

у церкві, Греґ почувався все краще. «Як я поступово відновлював церкву, так Бог відновлював мене», – сказав він.

Відведені чоловікові останні місяці давно минули, а він все продовжував працювати над святинєю.

Прийшовши ще раз на консультацію до лікаря, Томас отримав несподівану звістку: його хвороба відступила!

Тепер чоловік твердо впевнений, що в той пам'ятний день на сходах закритої церкви він почув голос згори. У відновленні святині Греґ бачить своє призначення.

Місцеві жителі були йому дуже вдячні. Місто не мало грошей на утримання старої церковці і підтримку кладовища в порядку. Але сьогодні все змінилося!

Почувши історію Греґа, складно не вірити в чудеса. Зрозуміло, все можна пояснити збігом обставин. Більшість сусідів чоловіка, втім, твердо переконані: до воріт церкви його привело Боже провидіння!

Джерело: kyrgios

Хтось назве це збігом, хтось – Божою волею, але для американця Греґа Томаса, який спочатку дізнався про те, що знаходиться на термінальній стадії раку, а потім втратив роботу, безкорисливий ремонт церкви став єдиною втіхою в житті. Втіхою, яка, цілком можливо, врятувала йому життя та допомагала відволіктися від гнітючих думок.

Греґу Томасу було 57 років, коли лікарі приголомшили його жахливою звісткою. Медики виявили у літнього чоловіка неоперабельний рак четвертого ступеня. На їхню

думку, жити бідоласі залишилося не більше декількох місяців. Родині Греґа порекомендували потихеньку починати готуватися до похорону.

Щоб не піддатися депресії, чоловік долав стрес, рятуючись прогулянками з вірним псом.

Якось одного разу Греґ прогулювався новим маршрутом. Дорога привела похилого страждальця до воріт старої кладовища. Колись давно чехи-переселенці побудували там церкву, але останні 70 років її двері були замкнені. «Я неодноразово намагався потрапити в занедбану церк-

УРОК ЖИТТЯ

Мужчина привів свого літнього батька в ресторан, щоб нагодувати його смачною вечерєю. Батько був дуже старий і кволий. Коли він їв, шматочки їжі падали на його сорочку і штани. Люди в залі відверталися або дивилися на це з огидою, проте син залишався спокійний.

Коли вечеря була закінчена, син акуратно допоміг батьку підвестися і відвів його до туалетної кімнати. Там він почистив штани і сорочку батька, умив його, з любов'ю причесав сиве волосся й допоміг начепити окуляри.

Коли вони повернулись до ресторанної зали, їх зустріла майже повна тиша. Єдине, що можна було почути – це невдоволене перешіптування про те, як можна вести себе так у громадському місці, розкидаючи їжу і позбавляючи інших апетиту.

Син покликав офіціанта, щоб оплатити рахунок. Оплатив його, і коли вони вже покидали зал, з-за одного зі столів підвелась літня людина з окликом: «Здається, ви щось залишили!»

Син озирнувся, поплескав себе по кишенях і відповів: «Ні, ми нічого не залишили...»

Тоді чоловік голосно промовив: «Ви залишили дещо кожному, хто сидить у цьому залі! Ви залишили урок для кожного сина і дочки та надію для кожного батька!»

Люди в залі раптово замовкли. Кожен із присутніх відчув сором за те, що засуджував цих людей – батька і сина. Адже одна з найбільших почестей, яких нас може удостоїти доля, це турбота про літніх батьків – тих людей, які віддали нам свій час, здоров'я і гроші. Вони заслуговують на нашу найглибшу повагу і шану ЗАВЖДИ.

ТОП-12 СТАТУЙ ІСУСА ХРИСТА У ВСЬОМУ СВІТІ

1. СТАТУЯ ХРИСТА-СПАСИТЕЛЯ В РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО

Статуя Христа-Спасителя (порт. Cristo Redentor) – знаменита статуя Христа з розпростертими руками на вершині гори Корковаду в Ріо-де-Жанейро. Стала символом Ріо-де-Жанейро і Бразилії загалом. Статуя Христа-Спасителя по праву може вважатися одним із найвеличніших споруд людства. Її розміри і краса в поєднанні з панорамою, що відкривається з оглядового майданчика біля підніжжя статуї, захоплюють дух у кожного, хто там опинився.

На створення монумента Христа-Спасителя «батьків» міста Ріо-де-Жанейро, яке тоді було столицею Бразилії, надихнула небуденна подія, яка мала відбутися 1922 року: 100-літній ювілей національної незалежності Бразилії. Журнал «О Крузейро» оголосив збір коштів за підпискою на спорудження пам'ятника. Внаслідок проведеної кампанії було зібрано 2,2 мільйона реалів. До збору коштів підключилася й Церква в особі тодішнього архієпископа Ріо-де-Жанейро Себастьяна Леме. Спорудження статуї тривало близько дев'яти років – з 1922-го по 1931-й рік.

Початковий ескіз пам'ятника створив художник Карлос Освальд. Саме він запропонував зобразити Христа з розпростертими в благословляючому жесті руками, завдяки чому фігура мала б виглядати як величезний хрест. У первинному варіанті п'єдестал для статуї повинен був мати форму земної кулі. Остаточний же проект монумента розробив бразильський інженер Ейтор да Сілва Кошта.

У 1924 році французький скульптор Поль Ландовскі закінчив моделювання голови (висотою 3,75 метра) і рук статуї. У розібраному вигляді пароплавами всі деталі монумента доставлялися до Бразилії, а далі залізницею транспортувалися на вершину гори Корковадо. І ось 12 жовтня 1931 року відбулося урочисте відкриття та освячення монумента, що став символом Ріо-де-Жанейро.

Виготовлена статуя Христа-Спасителя з залізобетону та мильного каменю і важить 635 тонн. Висота пагорба, на якому вона встановлена – близько 700 метрів. Висота самої скульптури – 39,6 метра,

Остороги Папи Франциска щодо сатани

Папа Франциск не раз підкреслював присутність сатани у щоденному житті кожної людини: «Ми повинні завжди бути чуйні, аби не дати дияволу себе ошукати». Отже, від чого саме застерігає Святіший Отець?

1. Коли ми не визнаємо Ісуса Христа, то визнаємо земну владу диявола. «Можемо ходити так, як хочемо, можемо збудувати чимало всього, але якщо не визнаємо Ісуса Христа, то діється зле...» (проповідь на першій Месі після обрання на папство, 14.03.2013).

2. Не провадити діалогу з сатаною. «Добре зауважте, як Ісус відповідає. Він не провадить діалогу з сатаною, як це зробила Єва в земному раю. Ісус добре знає, що з сатаною не можна провадити діалогу, бо він дуже хитрий. Тому Ісус, замість розмовляти, як це зробила Єва, вирішує схоронитися у Слові Божім та відповідає міццю цього Слова. Пам'ятаймо про це: у мить спокуси, наших спокус, перед сатаною неважливі жодні наші аргументи, але Слово Боже завжди охороняє нас! Воно нас убереже» (зі звернення після молитви «Ангел Господній» на початку Великого посту, 19.03.2014).

3. Сатана завжди чатує на людину. «Сатана завжди чатує на людину: ту людину, яку [пророк] Даниїл бачив там, у славі, й про яку Ісус каже до Натанаяла, що колись прийде у славі. Від самого початку Біблія говорить нам про це чатування, аби знищити, про сатану. Можливо, йдеться про заздрість. У Псалмі 8 читаємо: «Мало чим зменшив єси його від ангелів». І ця висока ангельська розвиненість не змогла знести приниження, яким стало возвеличення нижчого створіння, тому старалася його знищити» (проповідь 29.09.2014).

4. Хто не молиться до Бога – молиться до диявола. «Коли не сповідують Ісуса Христа, мені згадуються слова Леона Блуа: «Хто не молиться до Бога – молиться до диявола» (проповідь 14.03.2013).

5. Спокуса виглядає привабливою. «Перше спокушання Ісуса, здається, має свою принадність, бо ж диявол каже до Нього, аби кинувся з рогу Храму і таким чином – за ствердженням спокусника – «всі скажуть: ось Месія». Так само було з Адамом і Своєю, тобто мало свою привабу, а диявол промовляв майже так, ніби був духовним учителем» (проповідь у Домі св. Марти, 11.04.2014).

6. Люди відмовляються розпізнавати сатанинські діяння. «Є священники, які, читаючи такий уривок із Євангелія, кажуть: «Але ж Ісус тут зцілює людину з психічної хвороби». Ніби Він не вчинив того, що написано! Це правда, що в ті часи можна було переплутати епілепсію з одержимістю, але правда також і те, що диявол існує! І ми не маємо права спрочувати це, кажучи: «Всі вони були не одержимі, а просто психічно хворі». Ні! Диявол згадується уже на першій сторінці Святого Письма. І Святе Письмо ще й закінчується згадкою про диявола – перемогою Бога над дияволом!» (проповідь у Домі св. Марти, 11.10.2013).

7. Три вороги християнського життя – диявол, світ і тіло (пристрасті). «Неможливо думати про духовне, християнське життя, не протидіючи спокусам, без боротьби з дияволом, без надягання цієї Божої зброї, що дає нам міць і захищає нас» (проповідь у Домі св. Марти, 30.10.2014).

8. Існування диявола – безсумнівне. «Сьогодні часто говориться, ніби диявола не існує, ніби є якась загальна ідея зла. Але ж ні! Диявол існує, і ми повинні з ним боротися. Про це каже св. Павло, а не я! Про це говорить Слово Боже. Але ми й надалі не дуже в цьому впевнені» (проповідь у Домі св. Марти, 30.10.2014).

9. Спокус зазнають усі. «Ми всі спокушувані, оскільки закон нашого духовного, нашого християнського життя становить боротьба, тому що диявол, який є князем світу цього, не бажає нашої святості, ані щоб ми йшли за Христом» (проповідь у Домі св. Марти, 11.04.2014).

10. Задуми сатани – нищення, навіть коли вони виглядають добрими. «Так багато задумів, окрім своїх гріхів, стільки проектів дегуманізації людей – то його справи. Й тільки тому, що він ненавидить людину. Він хитрий: про це говорить уже перша сторінка Книги Буття. Він представляє речі як добрі. Але його намір – нищення. А захищають нас ангели. Захищають людину і Бога-Чоловіка, Вищу людину, Ісуса Христа, який є досконалістю людяності. Саме тому Церква вшановує ангелів, бо вони будуть і є у славі Божій, бо захищають велику і приховану таємницю Бога, тобто ту тайну, що Слово прийшло у тілі» (проповідь на урочистість Трьох Архангелів, 29.09.2014).

Джерело: CREDO, за матеріалами: Deon

«Геть, сатано!» – зображення взятє з сайту: PenamaSedmakova/Shutterstock.com

18 надихаючих висловів від майстра апологетики Л.С. Льюїса

Клайва Стейплза Льюїса вважають одним із найкращих апологетів (захисників християнської віри) ХХ століття. Він є автором християнських апологетичних творів у стилі «фентезі». Одним із найбільш відомих є «Хроніки Нарнії». До християнства Льюїса привів товариш-католик, теж відомий письменник, Дж.Р.Р.Толкін. Хоча Льюїс став англіканцем, його твори допомогли привести безліч людей до Католицької Церкви.

Пропонуємо 18 надихаючих висловів цього автора, що спонукають до думки:

1) «Якщо ми знаходимо у собі бажання, яке ніщо в цьому світі не може задовільнити, то, мабуть, найкращим поясненням буде те, що ми були створені для іншого світу».

2) «Я не перейшов до релігії для того, щоб бути щасливим. Я завжди знав, що щасливим мене може зробити пляшка портвейну. Якщо ви шукаєте релігії, яка надасть вам відчуття комфорту, то в такому випадку я не рекомендую християнство».

3) «Звичайних людей не

буває. Ви ніколи не спілкувались із простим смертним».

4) «Християнин не думає, що Бог любить нас через те, що ми – добрі, але Бог зробить нас добрими через те, що Він любить нас».

5) «Бог не може дати нам мир і щастя поза Собою, бо такого не існує».

6) «Людина не може применшити Божу славу, відмовившись поклонитись Йому, – так само як божевільний не може загасити сонце, написавши слово «темрява» на стіні своєї палати».

7) «Здавалося б, що Господь вважає наші бажання недостатньо сильними, а занадто слабкими. Ми – нерішучі створіння, що задурюємо себе алкоголем, сексом та іншими амбіціями, – в той час як нам пропонується безмежна радість. Ми схожі на дитину, яка хоче і надалі «пекти пасочки» в болоті, бо не уявляє собі, що означає пропозиція відпочинку на морі».

8) «Справжня покора не означає бути про себе нижчої думки, а думати про себе менше».

9) «Історія людства – це довга жахлива оповідь про людину, яка намагається знайти щось інше, крім Бога, що зробить її щасливою».

10) «По-дурному є вважати, що хороші люди не знають, що таке спокуса. Це – очевидна брехня. Лише ті, хто намагається протистояти спокусі, знають, наскільки сильною вона може бути... Людина, яка піддається спокусі через п'ять хвилин, просто не знає, якою вона була б через годину. Тому, в певному сенсі,

погані люди мало знають про те, що таке «погано». Вони прожили захищене життя, завжди піддаючись».

11) «Помри до того, як помреш, бо потім шансу не буде».

12) «Ніхто не знає, наскільки він поганий, поки не докладе усіх зусиль, щоб бути добрим».

13) «Прямуй до Неба, а Земля тобі «додасться»; прямуй до Землі – і нічого не отримаєш».

14) «Прогресувати означає наблизитись до бажаного місця. І якщо ти обрав неправильний поворот, тоді просування вперед не приведе тебе ближче до мети. Якщо ти на неправильному шляху, то прогрес означає розвернутись і повернутись на правильний шлях. У цьому випадку людина, яка найшвидше розвернеться, буде найбільш прогресивною».

15) «Якщо християнство неправдиве, то не є важливим; якщо правдиве, то має безкінечну важливість. Єдине, чим воно не може бути – це середньої важливості».

16) «Кожен вважає, що прощення – чудова ідея, аж поки самому не доводиться щось прощати».

17) «Любов може простити усі недоліки і любити, незважаючи на них; але Любов не може перестати прагнути їх усунути».

18) «Тепер я знаю, Господи, чому Ти не відповідаєш. Ти сам є відповіддю. Перед Твоїм обличчям усі питання зникають. Якої ще відповіді треба?»

Переклад – «Католицький оглядач», за матеріалами ChurchPop

- 25-річчя священства – о. Юрій Аввакумов (14.06)
 25-річчя священства – о. Любомир Ржиський (26.07)
 20-річчя священства – о. Миколай-Володимир Фредина (20.07)
 20-річчя священства – о. Михайло Сарабаха (28.07)
 20-річчя священства – о. Ігор Яців (17.08)
 20-річчя священства – о. Тарас Гринчишин (28.08)
 15-річчя священства – о. Віталій Барабаш (23.06)
 15-річчя священства – о. Андрій Кащук (25.08)
 5-річчя священства – о. Олександр Руденко (03.06)
 5-річчя священства – о. Василь Рудейко (10.06)
 5-річчя священства – о. Юрій Устяк (17.06)
 5-річчя священства – о. Олег Кіндій (02.07)
 5-річчя священства – о. Сергій Білокінь (13.07)
 5-річчя священства – о. Володимир Дмитрів (22.07)

- 85-річчя уродин – о. Григорій Шопський (25.06)
 70-річчя уродин – о. Володимир Сичак (16.06)
 70-річчя уродин – о. Володимир Козіброда (22.06)
 60-річчя уродин – о. Степан Домашовець (09.07)
 55-річчя уродин – о. Ярослав Малий (19.07)
 55-річчя уродин – о. Степан Кобасяр (25.07)
 55-річчя уродин – о. Роман Войцихівський (27.07)
 55-річчя уродин – о. Іван Михайлевський (06.08)
 55-річчя уродин – о. Михайло Смолінський (15.08)
 50-річчя уродин – о. Олег Тишкун (17.06)
 50-річчя уродин – о. Володимир Клим'юк (04.07)
 40-річчя уродин – о. Ігор Кошик (06.06)
 40-річчя уродин – о. Віталій Барабаш (26.06)
 40-річчя уродин – о. Сергій Ковальчук (18.07)
 40-річчя уродин – о. Роман Лабінський (13.08)
 35-річчя уродин – о. Олександр Руденко (06.06)
 35-річчя уродин – о. Михайло Лесів (08.06)
 35-річчя уродин – о. Василь Попелястий (08.06)
 30-річчя уродин – о. Михайло Кушнір (12.06)
 30-річчя уродин – о. Володимир Дмитрів (02.08)
 30-річчя уродин – о. Павло Заболітний (23.08)
 30-річчя уродин – о. Роман Соколенко (26.08)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Їж, отже, хліб весело...» (Пропов. 9, 7)

Ченцеві, який дуже вихваляв одного старця, отець Макарій зауважив:

– Послухай, брате, часто ми вихваляємо інших в міру тієї шани, яка через них дістається нам.

Отець Євстазій був не лише великою людиною Божою, але й дуже талановитим травником. Щороку в лабораторії біля своєї келії він з геніальною винахідливістю складав величезну кількість все нових і нових прекрасних ліків. Але одного дня він несподівано закинув свою роботу. Отець Макарій запитує у нього:

– Брате, чому ти перестав придумувати нові ліки?

– Я їх і так зробив надто багато, – відповів Євстазій. – Лікарі вже не встигають придумувати нові хвороби.

Один молодий чернець постійно спізнювався на десять хвилин на Вечірню. Та одного дня він запізнився всього на п'ять хвилин. З цього приводу старець зауважив йому:

– Вітаю, брате! Вперше ти спізнюєшся з таким випередженням.

Свідоцтво про реєстрацію
 KB 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більшедіяч і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____